USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Sylvy Šiškeové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **C. A.**, zastoupeného JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 931/21, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 2. 2023, č. j. KRPA-59911-15/ČJ-2023-000022-MIG, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2023, č j. 2 A 9/2023-17,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce je turecký Kurd. Na území České republiky přicestoval dne 15. 2. 2023 v ranních hodinách linkovým autobusem z Vídně; předtím cestoval letecky z Istanbulu do Srbska. Cílem žalobcovy cesty je Německo. Policejní hlídka jej v Praze na autobusovém nádraží vyzvala k prokázání totožnosti. Kontrolou dokladu a lustrací v dostupných systémech nebylo zjištěno žalobcovo oprávnění k pobytu na území České republiky. Žalobce byl proto zajištěn a téhož dne s ním žalovaný zahájil řízení ve věci správního vyhoštění.

[2] Žalovaná rozhodla o žalobcově správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“); dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, stanovila v délce 2 let. Žalovaná současně žalobci stanovila dobu k vycestování do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Dále žalovaná rozhodla o žalobcově zajištění za účelem správního vyhoštění ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dobu zajištění stanovila na 50 dnů ode dne omezení osobní svobody. V tomto řízení stěžovatel napadá druhé ze zmíněných rozhodnutí, tj. rozhodnutí o zajištění.

[3] Proti rozhodnutí žalované se žalobce bránil u Městského soudu v Praze, který žalobu zamítl rozsudkem označeným v záhlaví. Městský soud shledal, že podmínky potřebné pro zajištění cizince byly splněny.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Namítá, že napadený rozsudek vychází z nesprávného posouzení právní otázky, závěry soudu neodpovídají provedenému dokazování a odůvodnění je zmatečné. Konkrétně stěžovatel uvádí, že předpokladem zajištění za účelem výkonu správního vyhoštění je zákonné řízení o správním vyhoštění. To ale správní orgán může zahájit pouze na základě protiprávnosti, která svou intenzitou naplňuje parametry § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Neoprávněný pobyt stěžovatele na území České republiky v délce jednoho dne by podle jeho mínění měl být postižen postupem podle § 50a zákona o pobytu cizinců (rozhodnutí o povinnosti opustit území), nikoli uložením správního vyhoštění. Nedostatek podmínek pro zahájení řízení o správním vyhoštění tak má za následek též nedostatek podmínek pro omezení stěžovatelovy osobní svobody. Intenzita jím spáchané protiprávnosti je navíc natolik nízká, že žalovaný byl povinen použít alternativních opatření, tím spíše, že stěžovatel uvedl, že je připraven vycestovat do své domovské země.

[5] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[6] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná. Ve věcech, v nichž před krajským (městským) soudem rozhodoval specializovaný samosoudce [§ 31 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], se Nejvyšší správní soud (NSS) zabývá též otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, body 11 a 12).

[7] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[8] Stěžovatel tvrdí, že neoprávněný pobyt v délce jednoho dne neospravedlňuje uložení správního vyhoštění. K této námitce NSS podotýká, že míří proti rozhodnutí o uložení správního vyhoštění, jehož přezkum však není předmětem tohoto řízení. NSS proto ve stručnosti uvádí jen tolik, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu správního vyhoštění stanoví v rámci zákonného rozpětí a s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu (rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41). Pokud jde o délku stěžovatelova neoprávněného pobytu, k uložení vyhoštění může vést i nelegální pobyt dlouhý několik hodin (rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017-29). Nadto důvodem stěžovatelova zajištění nebyl pouze jediný den neoprávněného pobytu – nelegální byl již jeho vstup na území členských států EU dne 12. 2. 2023 (rozsudek NSS ze dne 8. 4. 2016, č. j. 8 Azs 171/2015-52).

[9] Druhá námitka se týká nepoužití zvláštních opatření za účelem vycestování. Povinností správního orgánu je v těchto případech zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s řízením o správním vyhoštění, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 2. 2017,

č. j. 5 Azs 20/2016-38, č. 3559/2017 Sb. NSS). Žalovaná i městský soud se možností uložit zvláštní opatření řádně zabývaly. Dospěly přitom k závěru, že stěžovatel dosavadním jednáním neposkytoval dostatečnou záruku umožňující uplatnění zvláštního opatření za účelem vycestování a mírnější donucovací opatření by nebyla účinná. Stěžovatel nemá na území České republiky hlášenou adresu pobytu, je zde poprvé v životě. Česká republika nebyla cílem jeho cesty, k jejímu území jej neváží rodinné nebo obdobné vazby. Navíc disponuje pouze minimální finanční hotovostí. Jinak řečeno, nic nenasvědčovalo možné snaze stěžovatele spolupracovat s tuzemskými orgány a neohrozit výkon správního vyhoštění (rozsudek NSS ze dne 8. 4. 2016, č. j. 8 Azs 171/2015-52, č. 3429/2016 Sb. NSS).

[10] Pro úplnost soud dodává, že stěžovatel netvrdil, že je připraven k návratu do domovské země. Naopak, v protokolu o výslechu ze dne 15. 2. 2023 výslovně uvedl, že se nechce a nemůže vrátit do Turecka a že chce cestovat do Německa.

[11] NSS uzavírá, že z odůvodnění napadeného rozsudku je patrné, že městský soud vycházel z relevantní judikatury a jeho závěry jsou s ní v souladu. Kasační soud současně neshledal, že by se městský soud dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do stěžovatelova hmotněprávního postavení.

[12] NSS proto odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s).

[13] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, body 51 až 53). Stěžovatel úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak toto právo měla, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2023

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu